

trykket af, at der her foreligger en bog med mange gode egenskaber. Leif Størmers bog vil sikkert blive modtaget med stor taknemmelighed i de studerendes kreds, og der kan næppe være tvivl om, at »Jordens og Livets Historie« må kunne finde anvendelse som introduktion til den historiske geologi i de nordiske centre, hvor geologi doceres og studeres.

Christian Poulsen.

HANS PAULY: Krystaloptiske bestemmelsesmetoder. – Akademisk forlag, København. 48 sider, 24 figurer og 1 skema; rotaprint i formatet C5. Kr. 13,50 inklusive oms.

Bogen er en vejledning i elementære krystaloptiske bestemmelsesmetoder og skal i første række tjene til at orientere de kemiingeniørstuderende ved det obligatoriske kursus i mineralogi og krystallografi på Danmarks tekniske Højskole. Den vil desuden sikkert blive læst på Københavns Universitet ved de elementære øvelser i krystaloptik, eftersom den har et passende omfang og lægger stor vægt på rent praktiske ting, som Jelly refraktometret. Krystallernes optiske symmetriforhold gennemgås ved hjælp af Becke's skiodromer.

Af en første udgave at være indeholder bogen bemærkelsesværdig få egentlige fejl, som symmetribetragtningen på side 35, linie 14–15. Den skæve udslukning på optisk enaksede krystallers {hkl} flader i skemaet p. 43 er udeladt, hvad der nok må tilskrives bogens beskedne omfang. Ligeledes kan brugen af »stråler« i stedet for »bølger« nok undskyldes med pladshensyn, blot er motiveringen herfor (p. 10) næppe holdbar. Terminologien er stort set den normale; men man bemærker et udtryk som »placeringen« af indikatrix i en krystal, hvor det drejer sig om »orienteringen«. ω betegner både lysbrydningsforholdet og den dermed noget nær reciprokke strålehastighed (p. 24), uden at det dog kommer til at genere forståelsen.

For mig har bogen været temmelig tung at læse, da jeg har svært ved at følge tankegangen, eftersom forfatterens sproglige fremstillingsform er meget forskellig fra min. For eksempel forstår jeg ikke den indskudte parentes p. 35, linie 22–23. Dette må ikke tages som ren og skær kritik; thi det er min overbevisning, at forfatteren med omhu har formuleret visse afsnit på en sådan måde, at de vil føre den tænksomme læser ud i dybe overvejelser. Dette pædagogiske princip – at øve elevens kritiske sans, så den kan føre ham til en personlig kamp med stoffet for derigennem at nå til en virkelig forståelse – virker umiddelbart som en anakronisme i en »patteflaskepædagogisk« tid, men er dog den eneste vej til sand erkendelse. Jeg tror derfor, at vi i denne bog står over for en virkelig fremsynethed i valget af pædagogisk princip; selv om den praktiske udformning naturligvis kan kritiseres.

Rent personlig glæder det mig, at bogen er ca. dobbelt så tyk som de tidligere benyttede hefter, idet jeg tager det som udtryk for, at kemiingeniørernes krystaloptik under professor Hans Paulys ledelse er ved at genvinde det terræn, der blev tabt under lærermangelen i halvtredserne.

H. Micheelsen.